

Από τον νεοφιλελευθερισμό στον οικονομικό πόλεμο: 6 θέσεις για την σημερινή ταξική συγκυρία

ΘΕΣΗ 1

Υπάρχει παγκόσμια κρίση αναπαραγωγής του καπιταλισμού και γι' αυτό κρίση του ελλαδικού καπιταλισμού.

Δεν είναι μόνο ο ελλαδικός καπιταλισμός σε κρίση αλλά ο παγκόσμιος. Και είναι σε κρίση λόγω της πολύμορφης, παγκόσμιας ταξικής αντίστασης που δεν επιτρέπει στο κεφάλαιο (κυρίως της Δύσης) να αξιοποιήσει επαρκώς τα συσσωρευμένα κεφάλαια (ήδη από τη δεκαετία του '70) και να δημιουργήσει ένα νέο κύκλο κερδοφορίας στα επίπεδα του μεταπολεμικού θαύματος. Αυτά έχουν περιγραφεί αλλού (<http://rizospastes.blogspot.com/2008/10/2.html>). Το θέμα είναι ότι η κρίση στην Ελλάδα είναι όψη της παγκόσμιας κρίσης.

Και είναι **μια συγκεκριμένη όψη: αυτή των αναπτυγμένων χωρών (Αμερική, Ε.Ε., Ιαπωνία κ.α.), η όψη που ονομάζουν «κρίση χρέους»: χρέους του κράτους, των επιχειρήσεων, των νοικοκυριών. Που σημαίνει: χρόνια έλλειψη συναίνεσης (ακόμα και με αντιφατικούς τρόπους, όπως ο δανεισμός) στο να υποβαθμιστεί σφοδρά η ζωή όσων έφτασαν σ' ένα καλύτερο βιοτικό επίπεδο (σε σχέση με άλλες περιοχές του κόσμου, σε σχέση με περασμένες δεκαετίες).**

Η Ελλάδα δεν είναι (για) περιφέρεια και ως παρουσιάζεται έτσι.

ΘΕΣΗ 2

Ο ελλαδικός καπιταλισμός ανέπτυξε συγκεκριμένο ρόλο για την ευρωπαϊκή καπιταλιστική (ανα)παραγωγή, και συνάμα για την παγκόσμια

Μετά από 30 χρόνια ανάπτυξης της διαδικασίας της «παγκοσμιοποίησης», στον σημερινό διεθνοποιημένο καπιταλισμό, **κάθε χώρα έχει έναν «πιο συγκεκριμένο», «εξειδικευμένο» ρόλο για τον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας, για την καπιταλιστική (ανα)παραγωγή:** για την περιφερειακή καπιταλιστική αναπαραγωγή (σε Ε.Ε., Ν.Α. Ασία, Λατινική Αμερική κτλ.), και συνάμα, για την παγκόσμια.

Κάποιες χώρες, συνήθως της ίδιας γεωπολιτικής περιφέρειας, έχουν κοινούς ρόλους. Αλλά υπάρχουν ανισομέρειες. Δηλαδή ο ρόλος της Σαουδικής Αραβίας στην παραγωγή πετρελαίου δεν είναι ανάλογος με αυτόν του Κουβέιτ.

Ο ελλαδικός καπιταλισμός, ως μέρος -εδώ και 30 χρόνια- του ευρύτερου καπιταλιστικού μπλοκ της Ευρωπαϊκής Ένωσης (και των γεωπολιτικών-οικονομικών συμφερόντων που εκφράζει αυτό το μπλοκ συνολικά), **έχει και αυτός έναν «συγκεκριμένο» ρόλο, που συμπυκνώνεται στα εξής 3 σημεία της (περιφερειακής και παγκόσμιας) καπιταλιστικής (ανα)παραγωγής:**

α) παράγει/εξάγει σημαντικές **τουριστικές υπηρεσίες**, κυρίως για τα υπόλοιπα μέλη της περιφέρειας της Ε.Ε.

β) ελέγχει ένα μέρος του **παγκόσμιου εμπορίου μέσω της ελληνόκτητης ναυτιλίας**. Όχι τόσο το ελληνικό κράτος, αλλά οι διεθμιστές έλληνες εφοπλιστές, που μέρος των κεφαλαίων τους επένδυσαν και επενδύουν στη μαμά-πατρίδα (σε τράπεζες, τηλεπικοινωνίες, μμε κ.α.).

β) παράγει/εξάγει κομβικές **χρηματοοικονομικές υπηρεσίες στον χώρο της Ν.Α. Ευρώπης**, σε χώρες που μπορεί να μην είναι τυπικά, θεσμικά, μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης αλλά είναι «προ των πυλών». Χώρες που αυτές θα έπρεπε να χαρακτηριστούν σήμερα «η περιφέρεια της Ευρώπης». **Το ελλαδικό κράτος και κεφάλαιο έχουν παίξει κομβικό ρόλο στο να γίνουν αυτές οι χώρες εταίροι της Ένωσης, δηλαδή του νεοφιλελεύθερου σχεδίου της καπιταλιστικής ανάπτυξης.** Και οι «εξαγωγές» της Ελλάδας, με τη

μορφή επενδυτικών κεφαλαίων, δεν περιορίζονται μόνο στον χρηματοπιστωτικό τομέα αλλά αναπτύσσονται και στον τομέα της ιδιωτικής υγείας, στις κατασκευές, στο εμπόριο, στη βιομηχανία κ.α. Μιλάμε για τα ελληνικά κεφάλαια που έκαναν «business στα Βαλκάνια» εκμεταλλευόμενες το φθινό εργατικό κόστος. Θα πρέπει να πούμε εδώ ότι, και βιομηχανικά αγαθά, και αγροτικά προϊόντα παράγονται στην Ελλάδα, δεν είναι μια χώρα που «δεν παράγει τίποτα» όπως με στόμφο λέγεται, από έλληνες και ξένους «αναλυτές». Το ισοζύγιο 1 προς 3 (ένα αγαθό/υπηρεσία εξάγεται, 3 εισάγονται) θεωρείται σήμερα το «μεγάλο πρόβλημα», δηλαδή αυτά που παράγει η ελληνική οικονομία δεν είναι αρκετά, δεν είναι ανταγωνιστικά προϊόντα και υπηρεσίες, οι εξαγωγές της είναι μικρές σε σχέση με τις εισαγωγές. **Δεν έχουμε λοιπόν μια «ανταγωνιστική, εξαγωγική οικονομία,» και «έτσι δημιουργήθηκε σταδιακά και το υπέρογκο έλλειμμα και χρέος».** Κανείς δεν μιλά για την παγκόσμια κρίση που ειδικά για την Ελλάδα σημαίνει κρίση του παγκόσμιου εμπορίου, κρίση του τουρισμού, κρίση στις επενδύσεις στο εξωτερικό (σε Βαλκάνια, Τουρκία κτλ.). Κρίση δηλαδή των επιχειρηματιών και των πλάνων τους. **Μιλούν για έλλειψη ανταγωνιστικότητας γενικά, που στο κοινού νου μεταφράζεται ως ακριβό κόστος εργασίας.** Ακόμα, κανείς δεν λέει σε **τι** μπορεί να γίνει πιο ανταγωνιστική η ελληνική οικονομία: στο ρύζι, το φάρμακο, την αυτοκινητοβιομηχανία; Μπορεί πραγματικά να γίνει πιο ανταγωνιστική σε όλα; Και ακόμα περισσότερο, κανείς δεν λέει το εξής: **ότι οι εξαγωγές συνειδητά δεν επιδιώχθηκαν ως πρώτη προτεραιότητα τα τελευταία 20 χρόνια που κυριάρχησε το ευρωενωσιακό νεοφιλελεύθερο σχέδιο.** Το αντίθετο μάλιστα π.χ. η Κοινή Αγροτική Πολιτική συρρίκνωσε σημαντικούς τομείς που η ελλαδική παραγωγή θα μπορούσε να έχει κάποιο εξαγωγικό χαρακτήρα. Κάνουν σαν να ανακαλύπτουν την Αμερική, όταν λένε ότι «η χώρα δεν παράγει τίποτα, δεν εξάγει τίποτα, όλα τα εισάγει, δεν είναι ανταγωνιστική». Η χώρα δεν τόνωσε την ανταγωνιστικότητα/εξαγωγές καθότι πρωταρχικό μέλημα ήταν άλλο: **η επιρροή/επέκταση του ευρωενωσιακού σχεδίου καπιταλιστικής ανάπτυξης στον χώρο της Ν.Α. Ευρώπης, της «νέας Ευρώπης».**

Και αυτόν το ρόλο, αυτό το μέλημα προώθησαν, για 20 χρόνια, όλοι: οι ελληνικές κυβερνήσεις, οι ευρωπαίοι εταίροι, τα κυρίαρχα ελλαδικά και ξένα κεφάλαια (τράπεζες, βιομηχανίες, επιχειρηματικοί όμιλοι). **Και με αυτόν τον ρόλο, με τα κέρδη, τα οφέλη, την γεωπολιτική επιρροή αυτού του ρόλου, μπήκε η Ελλάδα στο σκληρό ευρώ, στην ΟΝΕ, έκανε Ολυμπιακούς Αγώνες, έγινε η «ισχυρή Ελλάδα».**

ΘΕΣΗ 3

Η Ελλάδα δεν είναι «περιφέρεια» λόγω της ταξικής πάλης, λόγω της ιστορίας της.

Αυτός είναι ένας άλλος λόγος που η Ελλάδα δεν είναι «περιφέρεια». Το εργατικό και αντικαπιταλιστικό της κίνημα έχει ανάλογη ιστορία και κατακτήσεις με αυτές των δυτικών ευρωπαϊκών χωρών. Σαν κοινωνικός σχηματισμός θυμίζει περισσότερο Ιταλία ή Ισπανία παρά Βουλγαρία ή Τουρκία. Και η παράδοση αντίστασης επικρατεί μέχρι σήμερα. Κάτι που εκφράστηκε σφοδρά, μόλις έναν χρόνο πριν, με την εξέγερση του Δεκέμβρη. Ο ρόλος που «υπερίσχυσε» (μέσα από πολλές παραμέτρους) για τον ελλαδικό καπιταλισμό -να κάνει/διαχειριστεί επενδύσεις για να προωθήσει οικονομικά-τεχνικά την καπιταλιστική ανάπτυξη στη Ν.Α. Ευρώπη και όχι να φτιάξει μια εξαγωγική οικονομία όπως του Μεξικού για τις ΗΠΑ) δεν έχει να κάνει μόνο με την γεωγραφική εγγύτητα με τη Νέα Ευρώπη, αλλά και με τον ταξικό συσχετισμό μέσα στον ελλαδικό κοινωνικό σχηματισμό, **έχει να κάνει με τους «απειθαρχούς» που έριξαν τελικά τη νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση Μητσοτάκη στις αρχές του '90 και δεν ήταν έτοιμοι να υποτιμηθούν τόσο, όσο οι γείτονες τους βαλκάνιοι** (που υποτιμήθηκαν, εντός και εκτός ελλαδικών συνόρων, τόσο από το ελληνικό κράτος όσο και από τους έλληνες εργοδότες).

ΘΕΣΗ 4

Δεν είμαστε κερδοσκοπικό ή νεοφιλελεύθερο «πείραμα», αυτά τα έχουν κάνει, είμαστε «στοίχημα» για την υποβάθμιση και πειθάρχηση όλων των λαών της ΕΕ ως μέσο ξεπεράσματος της κρίσης και διεκδίκησης της ηγεμονίας από ΗΠΑ-Κίνα

Οι ανισομέρειες των οικονομιών των χωρών της ευρωζώνης είναι ανάλογες με αυτές των πολιτειών των ΗΠΑ. Δηλαδή η ευρωζώνη είναι αρκετά συνεκτικός οικονομικός χώρος, και ας υπάρχει μια μεγάλη ανισομέρεια ως προς τον εξαγωγικό ρόλο της Γερμανίας (που παράγει/εξάγει καινοτομία που καμιά άλλη χώρα δεν μπορεί).

Σε αυτόν τον συνεκτικό οικονομικό χώρο, το ερώτημα **«τι θα γίνει με την Ελλάδα»** είναι πρόβα του **«τι θα γίνει με όλες τις χώρες της ευρωζώνης».** Χωρίς να πρέπει να ισοπεδώνουμε τις ιστορικές διαφορές και κληρονομίες των κοινωνικών σχηματισμών, **το ερώτημα, σε μια τέτοια βάση και σύγκριση μπαίνει.** Η Ελλάδα δεν είναι ένα πείραμα, αλλά **ένα στοίχημα.**

Ένα στοίχημα με μικρό ρίσκο οικονομικά (μπαίνει σε μια χώρα που παράγει μόλις το 2% του ΑΕΠ της Ε.Ε.), ένα στοίχημα με μεγάλο ρίσκο πολιτικά: η κοινωνία της, που πρόσφατα γνώρισε αναταραχή (Δεκέμβρης) και ακόμα έχει «ακαμψίες», είναι κρίσιμος δείκτης μέτρησης για τις συνολικότερες (ευρωπαϊκές) κοινωνικές αντιδράσεις - **αντιδράσεις στο σχέδιο ξεπεράσματος της καπιταλιστικής κρίσης που επιλέγει αυτή τη στιγμή το ευρωπαϊκό (μαζί και ελλαδικό) «ηγεμονικό» κεφάλαιο: νεοφιλελεύθερη θεραπεία, δηλαδή σφοδρή υποτίμηση/καταστροφή κεφαλαίου και εργασίας ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΧΩΡΕΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ.**

Ή να το πούμε πιο λιανά: ό,τι θα γίνει στην Ελλάδα θέλουν οι (κυρίαρχοι) αστοί να το κάνουν και στην Γερμανία, δεν είναι η Γερμανία εκτός του σχεδίου υποτίμησης του βιοτικού επιπέδου/αύξησης της γενικής ανταγωνιστικότητας, δεν είναι αυτή που, σαν κράτος, σαν οικονομία, πιέζει για τα νέα μέτρα. Άρα η μάχη της Ελλάδας θα επηρεάσει όλη την Ευρώπη.

Όσο για το ποιο είναι το ηγεμονικό, κυρίαρχο κεφάλαιο στην Ευρώπη, που τα θέλει όλα αυτά, δεν είναι δύσκολο να το αναγνωρίσουμε. Είναι το ίδιο που κήρυξε τον «πόλεμο στις ρυθμίσεις του Ομπάμα» στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού:

το τραπεζικό.

Το τραπεζικό/χρηματοπιστηριακό κεφάλαιο, με ουρά το βιομηχανικό, είναι αυτό που θέλει πρώτα και κύρια να προωθήσει τη νεοφιλελεύθερη θεραπεία.

Σε Ελλάδα και Ευρώπη λένε: Αρκετά τα δανεικά χωρίς ανταπόκριση! Ανταγωνιστικότητα τώρα! Και κηρύττουν τον πόλεμο στην εργατική τάξη και τις ιστορικές της κατακτήσεις.

Και με αυτά που προωθούν, στρέφονται και ενάντια στο εμπορικό, επισιτιστικό, κατασκευαστικό κεφάλαιο, ενάντια στις υπηρεσίες, ενάντια στους «μικρούς» (μαγαζάτορες, εργολάβους κτλ.), που πλήττονται από τη μείωση της κατανάλωσης, που είχαν κερδίσει πολλά τα προηγούμενα χρόνια από την πολιτική του δανεισμού, που οι δασμοί, η προστασία του εισοδήματος δεν τους χαλάει (αρκεί να μην είναι για τους δικούς τους εργάτες).

Οι αστοί, αφού αντιμετώπισαν αρχικά την κρίση με κρατικό παρεμβατισμό που διέσωσε τις τράπεζες και τις μεγάλες βιομηχανίες (αλλά φέσωσε τα κράτη), κατάλαβαν πως το financial fix, η πολιτική των δανείων και των κερδοσκοπικών χρηματικών επενδύσεων έχει τα όρια της και έβαλαν ως πρώτη προτεραιότητα τη γενική ανταγωνιστικότητα και το ισχυρό νόμισμα, όχι μόνο για την Ελλάδα, αλλά για όλη την Ε.Ε. Διότι τώρα νιώθουν ξεκάθαρα ότι η Κίνα είναι εδώ (φέτος έγινε η πρώτη εξαγωγική δύναμη του κόσμου ξεπερνώντας τη Γερμανία και η οικονομία της έχει αναπτύξει πάλι ραγδαίους ρυθμούς ανάπτυξης), η Ν.Κορέα και η Ινδία καταφθάνουν, τώρα καταλαβαίνουν ότι το G8 δεν έχει πια νόημα και πρέπει να γίνει G20, τώρα βλέπουν πως και οι ΗΠΑ τα έχουν χάσει μπροστά στην απώλεια της ανταγωνιστικότητας των προϊόντων τους και έχουν π.χ. σκυλιάσει να πιέζουν το κινέζικο κράτος να κάνει ανατίμηση του γουάν. Και τί προωθούν συγκεκριμένα: τη λύση της εποπτείας μέσω ΕΕ-ΔΝΤ, τη λύση των **σφοδρών νεοφιλελεύθερων μέτρων τύπου Αργεντινής.**

Είναι σίγουρες δηλαδή οι ιδιωτικοποιήσεις σε ΔΕΚΟ και ό,τι αυτό θα σημάνει (απολύσεις), είναι σίγουρες οι στρατιές ανέργων από τους συμβασιούχους (και όχι μόνο) του δημοσίου και κυρίως των Δήμων (σχέδιο Καλλικράτης), είναι σίγουρο το αντιδραστικό νέο Ασφαλιστικό τον Μάη κ.α. πολλά...

Να περιμένουμε μήπως ότι θα γίνουμε «Αργεντινή»; Δεν είναι αστέιο. Δεν θα σταματήσουν να μας πιέζουν, είναι σίγουρο, **θα το πάνε όσο αντέχουμε**, για «να γίνουν οι έλληνες όσο το δυνατόν πιο ανταγωνιστικοί»... (και να σκεφτεί κανείς πως, σε εργατώρες, είμαστε από τους σκληρότερα εργαζόμενους των αναπτυσσόμενων χωρών).

Αλλά είναι λίγο πιο «σοφοί». Μετά τις αποτυχίες του ΔΝΤ την προηγούμενη εικοσαετία, μέχρι και οι αστοί, ειδικά οι ευρωπαίοι, καταλαβαίνουν τις «υπερβολές» του ταμείου.

Και επιπλέον, η Αργεντινή που φέραμε ως παράδειγμα, δεν ήταν στην ευρωζώνη, δεν ήταν μέρος ενός νομίσματος μιας ευρύτερης περιφέρειας, και ήταν «ορθάνοιχτη» στην -πάντα μεγαλύτερη- αρπακτικότητα του αμερικάνικου κεφαλαίου στην Λατινική Αμερική.

Η Αργεντινή, υπό το βάρος της εξέγερσης, άφησε το δολάριο, πήγε ξανά στο πέσο, έκανε υποτίμηση, έκανε στάση πληρωμών. Αυτή η σειρά γεγονότων, ή απλά η στάση πληρωμών, είναι πολύ πιο δύσκολο να λάβει χώρα στην περίπτωση της Ελλάδος και απαιτείται ασφαλώς σφοδρή κοινωνική αντίδραση στα μέτρα που θα παίρνονται.

Πιο πιθανό είναι να αλλάξει η συνολικότερη ευρωπαϊκή πολιτική, να γίνει αναδιαπραγμάτευση του χρέους χωρίς στάση πληρωμών (άλλωστε το χρέος της Ελλάδας ΔΕΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΜΕΙΩΘΕΙ αφού υπάρχει παγκόσμια κρίση, ύφεση, κρίση στο παγκόσμιο εμπόριο-ναυτιλία, στον τουρισμό, στις οικονομίες των Βαλκανίων κτλ.), παρά να οδηγηθεί η Ελλάδα σε χρεοστάσιο που βάζει σε κίνδυνο το νόμισμα και όλο το ευρωπαϊκό καπιταλιστικό οικοδόμημα τόσων χρόνων. **Γιατί μη ξεχνάμε: η Ε.Ε., σήμερα, είναι η μεγαλύτερη οικονομία του κόσμου και αξιώνει να γίνει το νόμισμα της το κύριο αποθεματικό μέσο, αξιώνει να υπονομεύσει τη**

νομισματική ηγεμονία των ΗΠΑ (την γεωπολιτική-πολεμική ηγεμονία δεν μπορεί) και να αντιμετωπίσει τον αναδυόμενο γίγαντα-Κίνα ως προς την ανταγωνιστικότητα.

ΘΕΣΗ 5

Τώρα είναι η ώρα τους

Το «στοίχημα» για την Ελλάδα μόνο ένας αστικός σχηματισμός μπορεί να φέρει εις πέρας και μόνο σε μια συγκεκριμένη ιστορική συγκυρία: ο σχηματισμός αυτός είναι **το κόμμα του ΠΑΣΟΚ, ο πολιτικός σχηματισμός με τη μεγαλύτερη διείσδυση στις εργατικές και λαϊκές μάζες**. Και η συγκυρία είναι αυτή που η ΝΔ αποδοκιμάστηκε σφοδρά, **που δεν υπάρχει δηλαδή εναλλακτική κοινοβουλευτική, αστική λύση** (διότι η Αριστερά, αυτή, η παραδοσιακή, πολιτική Αριστερά της Ελλάδος, η Αριστερά του 20^{ου} αιώνα, έχει πια απαξιωθεί – φάνηκε και από τον Δεκέμβρη, βγάζει μάτι και σήμερα).

Αλλά το κύριο σημείο για την ταξική συγκυρία είναι τελείως άλλο:

η μισθωτή εργασία έχει είτε οικονομικά, είτε πολιτικά, αποδιάρθρωθεί και συνάμα η «νέα» εργατική τάξη δεν έχει ακόμα συγκροτηθεί και αναπτυχθεί σε ένα νέο ταξικό κίνημα, με νέες μορφές οργάνωσης που αντιστοιχούν στην κατάσταση της π.χ. επιτροπές προσωρινών ή ανέργων ή γειτονιάς κτλ.

Ο κύκλος αγώνων του 2006-2009 έδειξε ξεκάθαρα ότι:

α) από τη μια πλευρά η μισθωτή εργασία στις κρίσιμες παραγωγικές ηλικίες και κλάδους βρίσκεται, είτε σε αποσύνθεση, χωρίς οργάνωση και δύναμη, είτε διαμεσολαβείτε από συναινετικές, «ρεαλιστικές» δυνάμεις που θα συμφωνήσουν ότι «τα μέτρα είναι άδικο αλλά αναγκαία».

Σε αυτή την κατάσταση, η έλευση των απολύσεων και των λουκέτων σε «μεγάλους παίχτες των κλάδων» τρομοκρατεί και φιμώνει τους πάντες (π.χ. στα τρόφιμα-ποτά κάνει πια απολύσεις και η ΦΑΓΕ, στις ταχυμεταφορές έχουμε το κανόνι της Ίντεράτικα, στα ΜΜΕ είχαμε το κανόνι του Ελ.Τύπου και οι απολύσεις συνεχίζονται, στις ασφάλειες είχαμε την Ασπίς Πρόνοια, στις τηλεπικοινωνίες η Wind απολύει, λουκέτο για την Elite στην υπόδηση, έκλεισε η φαρμακαποθήκη του Ιπποκράτη και πάει λέγοντας...)

β) από την άλλη πλευρά, έχει εμφανιστεί ένα κύμα αγωνίας και εξέγερσης από το νέο εργατικό δυναμικό και από τους φοιτητές και μαθητές που κατά περίπτωση οδηγεί σε νέες κοινωνικές συγκροτήσεις που αμφισβητούν τα πάντα: τον παραδοσιακό συνδικαλισμό, τη δημοκρατία της μεταπολίτευσης, τη ρεαλιστική οικονομία της αγοράς κτλ. Αυτός ο κόσμος όμως είναι διάχυτος, κινητικός, προσωρινός, δεν συγκροτείται εύκολα.

Τώρα λοιπόν είναι η ώρα για τους αστούς: η μισθωτή εργασία έχει αποδιάρθρωθεί (είτε πολιτικά με την έλλειψη αγώνων π.χ. δημόσιο, ΔΕΚΟ, είτε οικονομικά με την ανεργία/επισφάλεια π.χ. κατασκευές, κομμάτια της μεταποίησης) και συνάμα η νέα εργατική δύναμη δεν έχει ακόμα δυνατή συγκρότηση και επιρροή στην παραγωγή για να την σταματήσει.

ΚΑΙ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΕΠΙΔΕΙΝΩΝΟΝΤΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΜΕ ΤΙΣ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ, ΠΟΥ ΑΠΟΔΙΟΡΓΑΝΩΝΟΥΝ, ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΑΛΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ.

ΘΕΣΗ 6

Τώρα είναι και η ώρα μας

Είμαστε το «στοίχημα» τους λοιπόν. Τους έχουμε όλους απέναντι μας. Τι κάνουμε;

Α) **Συστράτευση**. Των πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων ενάντια στα μέτρα που (συνεχώς θα) παίρνονται και, ακόμα πιο σημαντικό, **συστράτευση για τη στήριξη και σύνδεση των πολλών μεμονωμένων αγώνων που σίγουρα θα ξεσπάνε από εδώ και πέρα**. Κομβικά μπαίνει το ζήτημα της οργάνωσης των απολυμένων/ανέργων, όταν αυτοί θα βιώσουν ότι δεν υπάρχει πια μέλλον, όταν οι αποζημιώσεις, οι αποταμιεύσεις, οι θέσεις «μαύρης εργασίας» θα έχουν εκλείψει. Όσο για τις πολιτικές διαφωνίες χρόνων, δεν θα λυθούν τώρα, άμεσα, σε μια φάση αντιφατικών συναισθημάτων, οργής, απογοήτευσης, αμηχανίας του «πολιτικοποιημένου» κόσμου. Συστράτευση σημαίνει κατανόηση της κρίσιμης φάσης από ταξική σκοπιά, σημαίνει άνοιγμα των παρωπίδων, όχι ένωση αλλά **συνεργασία στην βάση των κοινωνικών αγώνων**. Και πολυμορφία, αναγκαστικά.

Β) **Πίση**. Πίση στα σωματεία για αγωνιστικές αποφάσεις και διαδικασίες συνέλευσης. Αν δεν γίνεται αυτό, πίση να πάρει ο κόσμος την κατάσταση στα χέρια του και να μην περιμένει τον συνδικαλιστή να «τραβήξει». Πίση να σπάσει σιγά-σιγά το ΠΑΣΟΚ, δηλαδή ο καθημερινός κόσμος τους. Είναι πολύ

σημαντικό ο κόσμος να απεμπλακεί από την ηγεμονία του ΠΑΣΟΚ, από το ιδεολόγημα της αναγκαιότητας: «δεν γίνεται αλλιώς», «είναι αναγκαία τα μέτρα», «προσπαθούμε για το λιγότερο επώδυνο» κτλ.

Γ) **Γεγονότα.** Καταλήψεις, παρεμβάσεις, μπλοκαρίσματα, γεγονότα που οξύνουν την κατάσταση βοηθούν, και είναι πλήρως κοινωνικά δικαιολογημένα, κοινωνικά ώριμα, στην συγκυρία.

Δ) **Υπομονή και συνέχεια.** Ο κοινωνικός χρόνος δεν είναι ίδιος με τον πολιτικό. Αυτό που περιμένουμε άμεσα μπορεί να έρθει πολύ αργότερα, ακόμα και μετά από χρόνια, όταν πολλά μέτρα θα έχουν παρθεί εις βάρος μας, όταν οι απολυμένοι θα έχουν καταλάβει πια ότι δεν υπάρχει καθόλου δουλειά, όταν οι αποταμιεύσεις θα έχουν εξαφανιστεί πλήρως και τα νοικοκυριά θα έχουν χάσει σπίτια, αυτοκίνητα, περιουσίες. Εμείς εκεί, συνεχή πάλη, χωρίς χρονοδιάγραμμα, μη λέμε «τώρα ή ποτέ». Η ιστορική εμπειρία άλλωστε κάτι μας διδάσκει: το '31, δύο χρόνια μετά το κραχ του '29, η κρίση ήρθε στην Ελλάδα και η εργατική τάξη πέρασε έναν από τους βαρύτερους χειμώνες της ιστορίας της. Δεν έφτανε όμως η υποτίμηση της και έγινε στάση πληρωμών το 1932. Η ανάπτυξη ξεκόλλησε και η υποτιμημένη εργατική τάξη ανασυγκροτήθηκε σιγά-σιγά, και έφτασε 5 χρόνια μετά, να διεκδικεί όσα είχε χάσει, στον μοναδικό Μάη της Θεσσαλονίκης. Αλλά και η Αργεντινή πέρασε αρκετά χρόνια στην φτώχεια και την ύφεση, μέχρι να γίνει η εξέγερση του Δεκέμβρη του 2001 και να ακολουθήσει η εγκατάλειψη των νεοφιλελεύθερων πολιτικών.

Ε) **Διεθνισμός.** Τα λαϊκά ομόλογα, οι δασμοί, η προστασία σαν σύνθημα, μόνο εθνοσοσιαλισμό θα φέρουν. Η καταγγελία των Βρυξελλών, των Γερμανών, των κερδοσκόπων, των αγορών, ακόμα και του ΔΝΤ, μόνο εθνικισμό φέρνουν (καίριος εδώ ο λόγος της Αριστεράς). Σήμερα, περισσότερο από ποτέ άλλοτε (λόγω της διαδικασίας της παγκοσμιοποίησης), **ή θα ζητήσουμε να κρατήσουμε το βιοτικό επίπεδο μας σε Ελλάδα και Ευρώπη και θα πιέσουμε (συνειδητά ή ασυνειδητά) να ανεβεί το βιοτικό επίπεδο και σε Κίνα, Ινδονησία κτλ. (αυτή είναι η «ταξική απάντηση» στην ανταγωνιστικότητα που μας έχουν πρήξει), ή θα υποτιμηθούμε όλοι οι εργαζόμενοι μαζί, παγκοσμίως.** Δεν γίνεται αλλιώς, η ήττα στην Ελλάδα θα είναι ήττα και για τον Κινέζο εργάτη και το ανάποδο...

Ζ) **Άρνηση και οργάνωση.** Σημαίνει «δεν πληρώνω, δεν πληρώνω». Πανεύκολα θα έβρισκαν τα 5 δις. των πρόσφατων μέτρων, αν ήθελαν: από την εκκλησία, τους εξοπλισμούς, τον περιορισμό της φοροδιαφυγής για μια χρονιά μόνο. Το ποσό που έψαχναν είναι της πλάκας, είναι κυριολεκτικά γελοίο.

Είναι πολιτικό σχέδιο να μην το κάνουν, πιο μακροπρόθεσμο, τέρμα τα δανεικά, μείωση του κόστους εργασίας, υποτίμηση βιοτικού επιπέδου, άνοδος της ανταγωνιστικότητας, επιλέγουν νεοφιλελεύθερη θεραπεία για όλη την ΕΕ.

Αν τα πράγματα δεν πάνε καλά, αν το «στοίχημα» δεν βγει τελικά, έτοιμες τις έχουν τις λύσεις, μια χαρά θα διαγράψουν χρέη, μια χαρά θα «χαλαρώσει» το σύμφωνο σταθερότητας.

Άρνηση λοιπόν, ωμή, δεν περνάνε τα μέτρα, ουστ, «εμείς θα πληρώσουμε, είστε με τα καλά σας». Και οργάνωση, οργάνωση αδιαμεσολάβητη, με περιεχόμενα που αφορούν τις καθημερινές μας ανάγκες, τη ζωή μας, το αβέβαιο μέλλον μας.

Ο πόλεμος θα είναι μακρύς και συνεχής, ξεκινάει τώρα και δεν ξέρουμε που θα καταλήξει...